

Još uvek stoji na uglu Matije Gupca i Zimske ulice, s dva prozora okrenuta prema ulici koji imaju šalone, a po zimi su znali imati dvostruke staklene pendžere. Nekada je bila u vlasništvu dede Maradofa i njegove Klare rođene Moravek, a kasnije su je nasledili njihova mlađa kćer Ana i zet Mate Tomašić koji se tu priženio. I ova kuća potiče iz doba naseljavanja sela, a kao i sve strare kuće doživela je neke promene, ali je u suštini sačuvala sve karakteristike tadašnjih normi gradnje i rasporeda prostorija. Do ulice je imala jednu veliku sobu, uobičajeno s dva prozora, a od nekadašnjeg ganka do velike sobe napravljena je komara, tako da je krov iznad komare na tu stranu bio malo još napušten, a kako je odmah pred kuće bio i bunar, taj krov je ujedno pokrivač i sam bunar. Između same kuće i bunara bilo je malo prostora tako da se iza bunara moglo proći i tamo je bilo kao neko spremište. Kuća je imala i forauz (pedsoblje) iz kojeg se moglo u komaru, veliku sobu, kujnu tj. prostoriju ispod otvorenog komina, kao i u malu ili stražnju sobu, koja je prozor imala ne do šora, nego na bašticu koja je bila iza kuće. Baba Klara je jako volela cveće i bašelu kuće, s dvorišne strane, bila je i mala šupa iz koje se išlo na tavan. Interesantno je to da štala nije bila u sklopu kuće tj. pod istim krovom, već je bila s druge strane avlije u produžetku ambara, a između ambara i štale bio je prolaz za baštu. Interesantno za sve ove stare kuće je što su ulazi u sobe, kako prednju tako i u stražnju bili nekako u šreh, tj. vrata su bila postavljena pod nekim kutom gledajući kako na pedsoblje tako i na same sobe. I u kući Maradof-Tomašić, u svakoj sobi je bila zidana furuna, pa je preko zime bilo uvek toplo i ugodno. Sobe su bile uobičajeno nameštene s po dva kreveta, astalom po sredini soba, s klupama umesto stolica, a sa strane je bila fijoka s tri lade. Kad je došla struja i kad je deda Mate kupio radio, bio je postavljen na fijoku. Sve dok mi nismo dobili struju i dok nismo kupili radio, često smo išli kod Tomašića da slušamo razne emisije, a naročito ponedeljkom kad je išla emisija "Pomorko večer". Kod Tomašića nam je bilo bliže nego kod Zoljara. Deda Mate i baba Ana ili kako smo je svi mi zvali Bana, imali su dve kćerke, Rozu i Lenku, pa kako je Roza bila udata za Blaška Blaženića, njezino dvoje dece Ivo i Katica većinu vremena provodili su kod deda Mate i Bane, pa smo tako svi Ivu zvali Ivo Tomašić umesto pravim prezimenom Blaženić. Kako smo Ivo, Katica i ja skoro ista generacija, to smo se često igrali zajedno i vrlo često sam bio u Tomašićovoj avliji ili pak u kući, čak nisam morao ni na ulicu izaći i ići okolo, jer između naših dvorišta nije bilo ograde. Ovo su koristili i većina ljudi iz svih ostalih ulica, naročito kad je padala kiša i kad je bilo blatnjavo, jer je pored našeg i Tomašićevog zida uvek bilo blato, sve dok nisu napravljene staze. Deda Mate i moj deda Fico, s obzirom da su bili ista generacija, oboje poljoprivrednici, kad su pozavršavali radove, često su se zabavljali igrajući karte, a naročito "tablice" iako su povremeno znali odigrati koju partiju "šnapsa" ili "fuknjače". Na početku sam napomenuo da je uz kuću bio i bunar na "točak", pa se kod Tomašića išlo i na bunar, onda kad je bunar na čošku Lole Ribara i Zimske imao malo vode ili kad smo osetili da voda baš nije dobra, a sve dok mi u dvorištu nismo izbušili pumpu. Kod Tomašića se preko zime išlo i po kiseli kupus, jer su se Bana i deda Mate bavili kupusom, pa su preko zime imali uvek ukiseljeno veliko bure kupusa. Bila je to valjda tradicija još od dede Maradofa, jer veliki ribež za kupus je bilo nasledstvo od dede Maradofa isto kao i opančarski drveni kalupi koji su služili za podšivanje štrikanih natikača.

Možda sam koji detalj zaboravio, ali je i ovo dovoljno da se neki podsete svojih ili sličnih kuća, graditelja i žitelja.